Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Gerson, Julius Christian.; af Julius.
Titel | Title:	Digte for Børn
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : forlagt af H. C. Klein, 1845
Fysiske størrelse | Physical extent:	64 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Digte for Børn

af

Julius.

Kjøbenhavn.
Forlagt af H. C. Klein.
Trykt hos Louis Klein.
1845.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Indhold.

Side

Den trøstende Frelser 5
Morgensang 7
Nattergalen 9
Til Fuglen 11
Trompetblæseren 13
Manden i Maanen 14
Løvfald 15
Den største Mand 16
Manden med Træbenet 17
Faderkjærlighed 18
Til vor Herre om Vinteren 20
Hinden 21
Drømmen 22
Solnedgang 24
Ønsket 25
Alfredlille 27
Det ensomme Træ 29
Sommeraften 30
Moders Fødselsdag 32

Aftenbøn 34
Morgenbøn 35
Rosentræet 36
Nytaarsdagen 38
Efteraar 40
Sælgekonen 42
Skibet i Storm 44
Pindse 46
Juul 47
Mit Fædreland 49
Trolden 51
De to Blade 54
Solformørkelsen 55
Skytten og Ørnen 56
Lygtemanden 59
Englen 61
Modersmaalet 63

Den trøstende Frelser.

Da Frelseren vandrede synligt
Blandt Menneskets Børn paa Jord,
Og bragte de vildfarne Skarer
Det Livet bringende Ord;

Da saae han en Dag som han vandred
Alene, hvor Kedron flød,
Et grædende Barn, paa hvis Pande
Man læste en tidlig Død.

Han bøied sig ned over Barnet,
Han løfted det op til sin Barm,
Han kyssed dets kolde Læber
Og aandede Kinden varm.

Han talede Trøst i dets Øre,
Han talede kjærlige Ord,
Og den, som var nær ved Graven,
Blev siden munter og stor. —

Nu sees ingen Frelser paa Jorden;
Men der, hvor et Barn lider Savn,
Der er han usynligt tilstede
Og trykker det mildt i sin Favn.

Morgensang.

Nu vaagne alle Blomster,
God Morgen og Guds Fred!
Nu vaagne alle Blomster
I Mark og Bed.

De hilse paa vor Herre:
Hav Tak for Fred og Ro!
De hilse paa vor Herre
Med ydmyg Tro.

De aabne deres Hjerte
For Solens milde Glands,
De aabne deres Hjerte
Og deres Sands.

O, hør os, kjære Skaber,
Vi Børn, vi gaae i Blomsters Sted,
O, hør os, kjære Skaber,
Vi bede med!

Nattergalen.

Hvor det klinger smukt fra Busken,
Jeg vil lytte stille til!
Hvilke Toner! Er det ikke
Nattergalens Fløitespil?
Tirrilli o. s. v.

Jeg kan kjende alle Toner,
Det er dem, som Moder sang,
Naar hun kjærligt sad og vugged
Mig i Søvn saa mangen Gang.
Tirrilli o. s. v.

Det er dem, jeg hørte lyde,
Naar jeg leged og var fro;
Gjerne dandsed jeg om Busken,
Men jeg styrrer vel dens Ro.
Tirrilli o. s. v.

Siig mig, kjender Du den Søster,
Som Dig hilser paa sin Gang,
Kjære Nattergal i Busken,
Saa fortæl det i Din Sang.
Tirrilli o. s. v.

Til Fuglen.

Lille Fugl, som flagrer
Fløitende afsted,
Vil Du ikke tage
Mig paa Flugten med.

Over Bjerg og Dale
Og den store By,
Flyve med mig opad
Mod den lette Sky.

Flyve med mig opad
Fra den travle Jord,
Flyve til de Steder,
Hvor vor Herre boer.

Lille Fugl, o frygt ei,
At jeg ikke kan
Flyve med Dig opad
Over Bjerg og Strand.

Har jeg end ei Vinger,
Gaaer det op til Gud,
Tro mig, kjære Fugl, saa
Vore de nok ud.

Trompetblæseren.

Imorges gik jeg ad Skoven til;
Der skulde I kun have seet —
Ved Skovhuset sad der en lille Dreng
Og blæste i Trompet.

Hans Troie var lappet, hans Vest forslidt,
Han havde bare Been,
Han saae ret saa bleg, saa lidende ud,
At det kunde røre en Steen.

Det kunde man see ved det første Blik,
Han havde lidt megen Nød,
Og otte Aar kun, den stakkels Dreng,
Han blæste Trompet for Brød.

Manden i Maanen.

Der boer en Mand i Maanen,
En underlig, vanskabt Een,
Han har et forskrækkeligt Hoved
Og han har slet ingen Been.

Hans Mund er saa stor, at en Kæmpe
Kan ligge derinde gjemt,
Men tale, det kan han ikke,
Og det maa dog være slemt.

Han stirrer de Nætter lange
Paa Stjernernes gyldne Skin,
Og stundom saa synes det næsten
Som Taarer fugted hans Kind.

Der boer en Mand i Maanen,
Han klæder den slet ikke godt,
Og dog kan man ei lade være
At længes mod ham saa smaat.

Løvfald.

Svunden er den friske Sommer,
Skydækt er den milde Luft,
Løvet falder, Vintren kommer,
Knuser Blomsten og dens Duft.

Tung om Hjertet Skoven sukker
Over hvert et Blad, som dør,
Og den kolde Grav sig lukker
Over det, som smilte før.

Jeg er ung som disse Blade,
Og min Sommertid er kort; —
Maatte jeg, min Gud, ei lade
Den unyttet svinde bort!

Den ſtørſte Mand.

En lille Niſſe reiſte
Med Extrapoſt fra Land til Land,
Hans Agt det var at hilſe
Paa Verdens ſtørſte Mand.

Han kom til Stormogulen
Og der hvor Kæmpekaalen groer,
Men mellem alle Kæmper
Ham tyktes Ingen ſtor.

Da gik han hen til Havet,
Og ſtirred i det klare Vand; —
Han ſmilte, thi nu havde
Han ſeet den ſtørſte Mand.

Manden med Træbenet.

Fuldmaanen skinner saa deiligt,
Og Søen blinker som Guld,
Der sidder en Mand med et Træbeen,
Han seer paa sin Hattepul.

Han seer paa dens hullede Kanter,
Paa Kjolens pjaltede Flig,
Han tænker: Hvor jeg dog er fattig
Og Gud uendelig riig.

Han tænker: Hvor jeg dog er fattig! —
Men Du, saameget er Dit,
Du Rige, ei sandt, Du kunde
Dog gjerne hjelpe ham lidt!

Faderkjærlighed.

„See! see! der er Storken paa grønne Vang;
„Velkommen, Herr Stork, tilbage!
„Kom nærmere kun og fortæl os engang:
„Hvor har Du gjort af Din Mage?“

„Min Mage, Herr Spørger, hun kommer nok,
„Og det førend Døgnet ender,
„Hun skulde først sige Farvel til en Flok
„Af Børn og andre Frænder.“

„Og er Du da selv reist den vide Vei
„Hen over Bjerg og Dale,
„Og har, før Du spredte Din Vinge, ei
„Først faa't Dine Børn i Tale?“

"At tale, min Ven, er ei Mandens Sag,
"Han elsker sit Barn i sin Tanke;
"Men føl paa mit Bryst, ikke sandt, dets Slag
"Fortælle, at det kan banke."

Saa talede Storken og kneisede stolt,
Og fløi over Dal og Høie;
Men Barnet studsed', og sagde koldt:
"Nei, hør kun hvor den kan støie!"

Til vor Herre om Vinteren.

Blomſten lukker ſit Øie,
Sænkes tauſt i ſin Grav; —
Herre Gud i det Høie,
Skjærm det Du holder af!

Herre, Haanden Du holde
Over Store og Smaae,
Da vil den lange, kolde
Vinter nok hurtigt gaae.

Da ſkal Vinterens Møie
Vel vorde ſtakket nok,
Herre Gud i det Høie,
Skjærm Din fattige Flok!

Hinden.

„Moder, see dog bag Busken
„Løber den lette Hind,
„See dog, hvordan den flyver
„Snart ud og snart ind.“

„See dog, hvorledes den leger
„Glad med de Roser smaae,
„Hvor den hopper og springer
„Snart saa og snart saa.“

„Moder, see dog bag Busken
„Løber den lette Hind;“ —
„Barn, den saae jeg alt længe,
„Det er Dit muntre Sind!“

Drømmen.

Paa Grønsværet sad jeg
Og slumrede ind,
De viftende Blade,
De kjølte min Kind.

Da saae jeg i Drømme,
Vidunderligt nok,
De deiligste Engle,
En mageløs Flok.

De sang, saa det klang i
Det dybeste Bryst,
De spilled paa Harpe,
Saa det var en Lyst.

De dandsed omkring mig
Og sagde: „Kom med,
„Deroppe, der har vi
„Beredet Dig Sted.

„Deroppe der vorder
„Du Engel som vi,
„For hver Gang vi synge,
„Saa stemmer Du i.“

Jeg vaagned af Drømmen; —
Men nu er det Nat,
Og jeg er saa syg, ak,
Saa dødssyg, saa mat!

Solnedgang.

Solen gaaer saa deiligt ned
Bag den brune Hede,
Storken flagrer langveis fra
Hjemad til sin Rede;
I den lille Lyngtops Skjul
Synger der en ensom Fugl,
Synger nok saa deiligt

Hjemme bag det høie Krat
Staaer min Faders Hytte,
Han, som boer i Himmelriig,
Naadigt den beskytte!
Maatte den i Dag og Aar
Staae som den iaften staaer,
Huse min Fader og Moder!

Ønsket.

Over Mark og Enge
Nattens Tæppe laae,
Slumrende mit Øie
Smukke Syner saae.

Jordens Smaae og Store
Vexlede og gik,
Alle vare lige
Store for mit Blik.

Søde Frugter stilled
Skabningens Begjær; —
Himlens Engle fulgte
Kjærligt med Enhver. —

Natten gik tilende
Drømmen var forbi,
Synerne dog fulgte
Mig paa Vei og Sti.

Følge Himlens Engle
Virkeligt min Fod,
Maatte de da lære
Mig at vorde god!

Alfredlille.

Alfredlille sad i Skoven
Med sit Hoved mod et Træ,
Alle Fugle sang forboven
I det skyggefulde Læ:
„Alfredlille, Du har Kummer,
„Vi vil dysse Dig i Slummer
„Alfredlille!

„Alfredlille, Du har mistet
„Den, som bar Dig ved sit Bryst,
„Men mod Smerten, Du har fristet
„Har vi Taarer, har vi Trøst;
„Kom og bred kun Dine Vinger,
„Til det Fjerne vi Dig bringer,
„Alfredlille!

Alfredlille sad og drømte
Som han aldrig drømte før,
Og de gyldne Lokker strømte
Over Øiet som et Slør;
Og hans Øienlaag blev svære:
„Skal vi flyve nu, Du kjære
„Alfredlille?“

Alfredlille lukte Øiet —
Alle Fugle sang paa Ny,
Alfredlille fløi fornøiet
Til sin Moder over Sky;
Men i Busk og Træ, fra Løvet,
Lød det inderligt bedrøvet:
„Alfredlille!“

Det eensomme Træ.

Seer Du hist det lille Træ
Med de visne Grene,
Paa den hele, øde Mark
Staaer det der alene.

Hør, hvordan den hule Storm
Bruser hen i Løvet,
See, hvordan det bøier sig
Hjerteligt bedrøvet.

Ak, det er som Fattigbarn, —
Ly og Læ det fattes,
Alle Vinde storme om
Stedet, hvor det sattes.

Sommeraften.

Solen gaaer saa deiligt ned,
Mark og Enge dufte,
Og fra Havets grønne Bred
Svale Vinde lufte

Over Dalens Blomsterkrands
Lægger sig en Taage,
Ret som over Diets Glands
Trætte Dienlaage.

Hist og her en enkelt Fugl
Slaaer endnu en Trille,
Flyver derpaa fra sit Skjul
Til sit Hjem, det stille.

Alnaturen gaaer til Ro,
Eet — ei følger efter;
Det er Hjertets fromme Tro,
Som faaer friske Kræfter.

Som udfolder Vingen frit,
Løst fra Dagens Færden,
Som gjør Haabet kjækt til sit
Om en bedre Verden.

Moders Fødselsdag.

Min Søster og jeg vi flette en Krands
Af Rosenblade,
Den bringe vi Moder, det gjør os ret
Saa hjerteglade.

Hun pleier os kjærligt, hun bortrydder hvad
Os kunde trykke,
Hun vaager Natten med Dagen for
Vor Liv og Lykke.

Saa god! — Hun har til at sige Alt
En egen Maade,
Saa mild, om hun vil befale os
Hvad eller raade.

Imorgen bliver hun tredive Aar;
Vor Herre give:
Hun altid maatte som nu med os
Fornøiet blive!

Aftenbøn.

Lyset slukkes, Alt er stille,
Hør i Naade, Gud, den Lille!

Tak for Dagen, Tak for Livet,
Tak for Alt, hvad Du har givet!

Tak paa Faders, Moders Vegne,
Ogsaa Tak paa mine egne!

Vogt os kjærligt fra det Høie,
Naar vi nu har lukt vort Øie!

Giv os Styrke mens vi blunde,
At mod Dag vi vaagne sunde!

Gjør saa vore Sorger færre,
Tilgiv os! God Nat, vor Herre!

Morgenbøn.

Natten er svundet, Mørket er endt,
Herre min Gud, Du har Lyset tændt.

Alt hvad der lever og aander paa Jord,
Vaagner og læser sit Fadervor.

Haster til Arbeidet, tænkende paa,
Dagen er kort og kan lidet forslaae.

Led mig da, Fader, paa Vei og paa Sti,
Staae til mit Arbeid mig troligen bi!

Vogt den Umyndiges vaklende Fod,
Lær mig at vorde ret flittig og god!

Og bær saa over, om Alt er ei ret.
Kjære Vorherre, gjør Dagen let!

Rosentræet.

Min Søster har et Rosentræ
Med smukke Roser paa,
Hvor ofte har jeg ønsket at
Jeg kunde Træet faae.

Det holder sig bestandigt grønt,
Det skaffer os saa tidt,
Naar Vinduet er lukket op
Smaafuglenes Visit.

Det dufter saa velsignet som
Det bedste Blomsterbed,
Det hvisker tidt saa mange Ting,
Som ingen Andre veed.

Igaar, det blæste høstlig-koldt,
Og Alt var mørkt og bart,
Da tænkte jeg igjen: ak, var
Det Dit, hvor det var rart.

Men saa faldt det mig ind paa Ny,
Det hjalp dog ikkun lidt,
Saa sad min Søster jo som jeg
Og ønskte det som sit!

Nytaarsdagen.

Hver Nytaarsdag, naar Solen dør i de sidste Flammer,
Besøger os en Engel og dvæler i vort Kammer.

Og sætter sig fortroligt og kjærligt ved vor Side,
Og hører til vor Glæde, og spørger hvad vi lide.

Og beder os fortælle hvad Godt vi har udrettet,
Hvor redebon, hvor rask, hvor stadigt, hvor utrættet.

Og regner han da sammen en Mængde af det
Gode,
Saa smiler han fornøiet og er saa veltilmode.

Men er der intet Godt, han til Regningen kan
føie,
Saa gaaer han bort bedrøvet, med Taarer i
sit Øie.

Efteraar.

Løvet dækker Græsset til,
Nøgen Skoven staaer,
Nattergalens Klokkespil
Endes for iaar;
Søen, der saa muntert flød,
Under Stormens Klang sin Død
Travl imøde gaaer.

Der er Sorg i Mark og Lund,
Bondens Børn, de smaae,
De, som henad Aftenstund
Der hverandre saae,
Ingen af dem kommer meer;
Bag den trange Væg af Leer
De forknytte staae.

Nu er det den Aarstid da,
Rovet hver en Lyst,
Fattigfolk ei veed hvorfra
De skal hente Trøst,
Da den hele Hær af Savn
Hugger som en grusom Ravn
Sønder deres Bryst.

Ja, nu er det Efteraar!
Herren mage det,
Saa den Tid, som forestaaer,
Dem maa vorde let!
Da skal, naar engang paa Ny
Fuglen stiger glad i Sky,
Vi ham takke ret!

Sælgekonen.

Kan Du see den gamle Mutter,
Hun med Klædet om sin Kind,
Som ved Generalens Hjørne
Sælger Jordbær paa en Pind.

Ak, hvo skulde see paa hende,
Saadan som hun sidder der,
At hun, nogle Aar tilbage,
Kneiset har i Fløiel og Fjer.

Ja, hvo skulde see paa hende,
At hun var en adlig Frue,
Der i hiint Palais paa Torvet
Har beboet den smukke Stue.

Hendes Mand var svag og daarlig,
Sygdom endte snart hans Dage,
Børnene, de riigt opdragne,
Ødte hvad han lod tilbage.

Længe sad den stakkels Enke,
Sukkede i trange Kaar,
Fattigdom og andre Plager
Grebe om sig Aar for Aar.

Snart var der kun Eet tilbage! —
Det er Enken, Du har seet.
Børnene — ih, see, der kjøre
De i deres Stadskareth.

Skibet i Storm.

Regnen synker, Stormen fløiter,
Strandens Maager vildsomt flye;
Havet koger, Bølger sprøiter
Skummet mod den høie Sky.

Uden Seil og uden Master,
Om dets Boug de stolte Ræer,
Tumles Skibet hen og haster
Villieløst mod fjerne Skjær.

Tæt ved Stavnens Bryst det kolde
Staaer dets Fører uforsagt,
Alle hans Matroser holde
Ulafbrudt, aarvaagent Vagt.

Stakkels Folk, de vil desværre
Neppe naae det kjære Hjem! —
Lad os bede til vor Herre,
At han vil bevare dem.

Pindse.

Paa Mark og Enge Solen strøede
I friske Stænk sin Morgenrøde.

Den lette Dug som Perler laae
Paa Vaarens første Blomst og Straa.

Fra Lundens Busk og Træer klang
Millioner Fugles Morgensang.

Et lille Lam fra Stien kom,
Og saae sig overrasket om.

„Hvi er dog Alt saa smukt idag?
„Hvi lyder dobbelt Lærkens Slag?

„Hvi mon de første Blomster glindse? —
„O, lød det trindt, det er jo Pindse."

Juul.

„Velkommen Guds Engle, med Blomster i Haar,
„I komme jo pynted' som Engen i Vaar.

„O sig, hvo har viist Eder Veien herhid
„Ad ujevne Stier ved Nattetid.

„Hvi komme I hid til den Fattiges Dør,
„Som Slud og som Storme besøgte kun før?

„Hvi komme I hid til den fattige Vraa,
„Hvor der ei er Stol, I kan sidde paa?"

„Vi komme i Guds, den Almægtiges Navn,
„Vi komme til hver, som har Sorg og Savn.

„Vi komme saa langveis fra fjerne Kyst,
„Hvor Frelseren fødtes til Menneskets Trøst.

„Vi komme til dem, Guds Søn har kjær,
„Og bringe en glædelig Juul til Enhver!"

Mit Fædreland.

Jeg holder af mit Fædreland,
Det kan ei være andet,
Dets Skov og Søe, dets Dal og Strand,
De fængsle mig til Landet.

Og i Historien læser jeg
Saameget til dets Ære,
Saameget, der kan glæde mig,
Hvoraf jeg stolt kan være.

Og saa — saa er, det føler jeg,
Der Noget i det Hele,
Der uvilkaarligt nærmer mig
Hver enkelt af dets Dele.

Og er endogsaa Alting smaat,
Hvad Kortet mig kan lære,
Man rummes jo dog der saa godt
Med alle sine Kjære.

Thi er mit lille Fædreland
I Hjertet kjært mig vordet,
Og naar jeg voxer op til Mand,
Saa vil jeg kæmpe for det!

Trolden.

Der var engang en hæslig Trold,
Saa slem som han var lang,
Han taalte ingen Munterhed
Og ingen Spøg og Sang.

Og hvor han paa sin Vandring fandt
Et Huus, hvor der var Fred,
Der ponsede han hurtigt paa
At bringe det Fortred.

Og det var Gammel, det var Ung,
Enhver, som han fik fat,
Den piinte han fra Morgenstund
Indtil den mørke Nat

Saa kom han ogsaa seent engang,
Som Solen just gik ned,
Hen til et lille, landligt Huus
Ved Søens stille Bred.

Og som han treen i Stuen ind
Med al sin Gift, sit Had,
Han saae en lille femaars Dreng,
Der laae paa Knæ og bad.

Der folded sine Hænder smaae
Og bad sit Fadervor,
Som Moderen med Smiil om Mund
Ham kjærligt læste for.

Og Trolden saae og hørte til,
Og glemte reent sin Harm,
Og følte der for første Gang
Hvordan hans Kind blev varm.

Og sank, han vidste knap det selv,
Paa Knæ ved Hyttens Dør; —
Fra den Tid af er han ei meer
En Trold som han var før!

De to Blade.

Forleden Morgen gik min Gang jeg i det Grønne,
Og dvælede der taus ved meget af det Skjønne.

Da faldt mit Øie paa to sammenflyngte Blade,
Der eensomt paa en Qvist, fjernt fra de Andre sade.

Det var som hvert et Puft, der ruskede i Løvet,
Indjog dem heftig Skræk og gjorde dem bedrøvet.

Saa frygtede de for, at næste Vindpuft vilde,
Hvad nu forenet var, grumt fra hinanden skille.

Det var et yndigt Syn, jeg veed kun eet dets Mage:
Naar Søskende staae Arm i Arm i Sorgens Dage.

Solformørkelsen.

Solen er formørket,
Dagen er som Nat
Jeg gad vidst hvordan med
Blomsten det er fat.

Stakkels Blomst i Bedet,
Hvor den savne maa
Straalerne, der skinned
Varmt paa Blad og Straa. —

Moder er bedrøvet,
Hun er vred paa mig; —
Jeg gad vidst, om Blomsten
Har det ei som jeg?

Skytten og Ørnen.

Over Skovens visne Løv
Ligger Sneens hvide Støv.

Bag det halv nedfaldne Skuur
Staaer en Skytte taus paa Luur.

Rimen fra den svundne Nat
Ligger paa hans Vams og Hat.

Over Skovens aabne Plet
Flyver Ørnen stolt og let.

Kredser derpaa sagte, stum
Om det skovbekrandste Rum.

Skytten smiler, i en Fart
Ligger Bøssen ved hans Bart.

„Holdt, Herr Jæger, tæm Dit Mod,
„Sænk Din Bøsse, spar mit Blod.

„I det Træ, som støtter Dig
„Har jeg Børn, som savne mig.

„Har jeg Børn, som lide Nød,
„Hvis Dit Skud nu bli'er min Død."

Hurtigt skifter Skytten Sind,
Bøssen synker fra hans Kind.

„Er det Dine, disse Børn,
„Saa vær fri, Du raske Ørn.

„Skille Barn og Moder ad.
„Det kan aldrig gjøre glad.

„Flyv til Reden kjækt og frit
„Dette Træ skal være Dit.“

Lygtemanden.

„Søster, tag dig dog iagt,
„Det er vistnok Lygtemanden,
„Ham, der staaer og holder Vagt
„Nede hist ved Moseranden.

„See kun, hvor det glimter der
„Af og til imellem Krybet;
„Søster, kommer Du for nær,
„Trækker han Dig ud i Dybet."

„Troer Du, lille Søster, o,
„Jeg er ingenlunde bange,
„Thi jeg har den faste Tro,
„At han ikke mig skal fange.

„Og desuden, Søster, kan
„Du vel Faders Ord erindre:
„Der er ingen Lygtemand
„Uden i vort eget Indre.“

Englen.

Man siger, at Englen vaager
Ved Leiet, naar vi sover,
Og mildner alle Sorger
Og dækker Blomster over.

Forleden Morgen aabned
Jeg endnu søvnig Øiet,
Og løftede mit Hoved
Lidt henad Siden bøiet.

Da saae jeg foran Sengen,
Med smukke, hvide Vinger
En nydelig Guds Engel,
Der kyssed paa sin Finger.

Jeg kyssede til Gjengjeld —
Da vakte mig min Moder, —
Og da, da saae jeg tydeligt
Det var min egen Broder.

Det var min egen Broder,
Han, som igaar blev baaren
Bort af den sorte Bærer
Og lagt paa Kirkegaar'en.

Modersmaalet.

„Dit Modersmaal, mit Barn, er smukt,
„Saa smukt som intet andet,
„Det er en deilig, moden Frugt,
„Fremskudt i Fædrelandet.

„En Frugt af al den Blomsterflor,
„Som Barnehaanden sanker,
„Det er de første klare Ord
„For Barndomstidens Tanker."

Saa sagde mig min Lærer sidst,
Da Sprog han sammenligned;
Og han har Ret, thi det er vist
Det klinger saa velsignet.
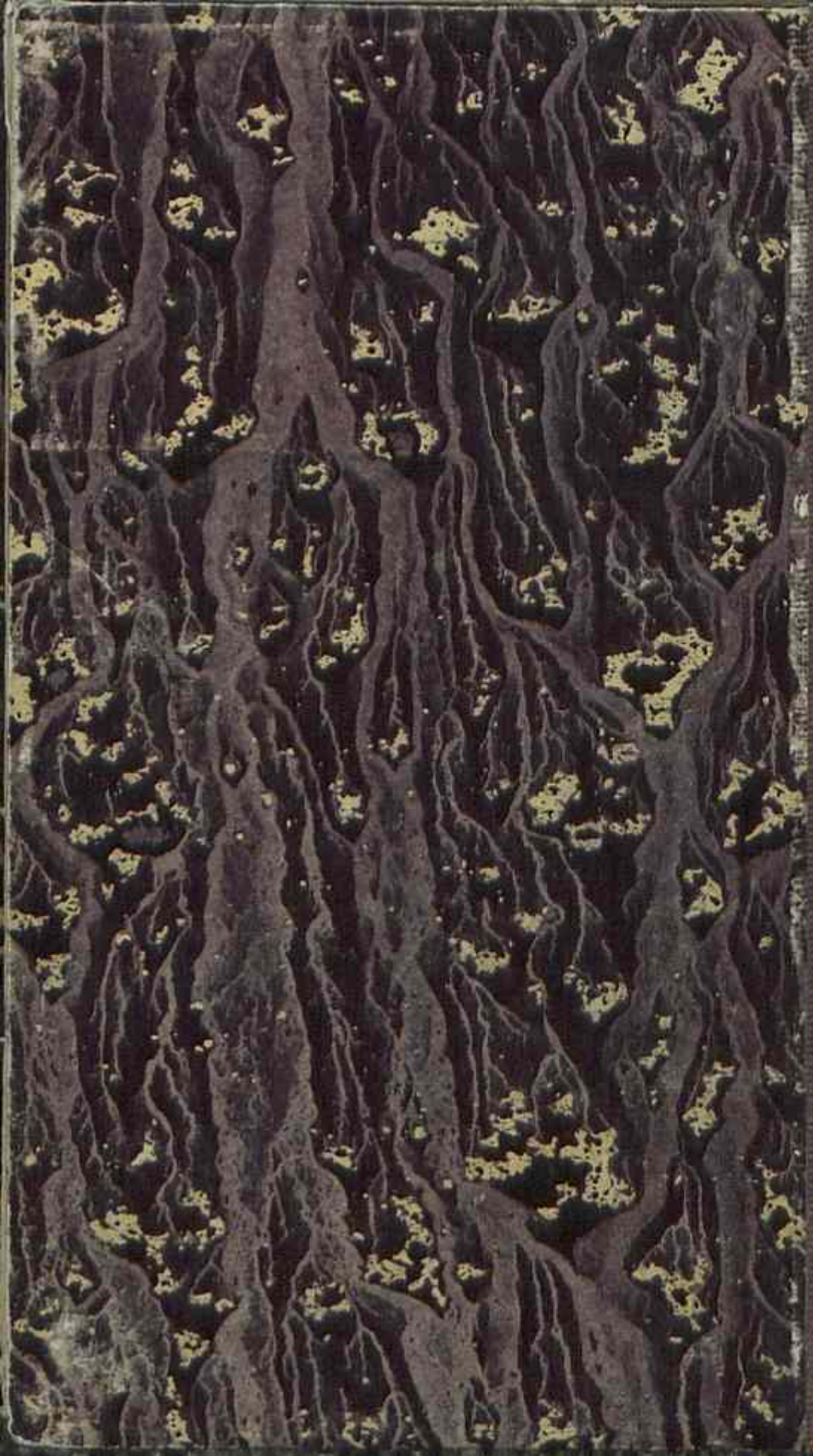
Thi vil jeg lægge Kræfter til,
For rigtigt det at kjende;
Og naar jeg bliver stor, saa vil
Jeg kæmpe med dets Fjende.